

ฤดูใบไม้ร่วงกำลังจะผ่านไป

ใบไม้หลากสีโปรยปรายอยู่บนพื้นเป็นสีส้มสวยงามครั้งสุดท้าย ก่อนที่หิมะสีขาวบริสุทธิ์ของฤดูหนาวจะเข้ามาแทนที่

“สนใจเนื้อออร์ค้อนๆมั้ยคร๊าบ อร่อยเหมือนเนื้อหมูเลยนะคร๊าบ”

ความหนาวเย็นและหิมะอาจจะเป็นเรื่องสนุกสำหรับเด็กๆ แต่สำหรับคนที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ลำพังนั้น มันก็ไม่ต่างความทุกข์และเสี่ยงตายที่จะต้องฝ่าฟันข้าๆไปมาทุกปี

“ชั้นละแค่ 5 ฟอร์ดัม กินไม่อิ่มก็สั่งเพิ่มได้อีกคร๊าบ!”

การกักตุนอาหารและไม้ฟืนจึงเป็นเรื่องสำคัญ และการมีเงินเพื่อเอาไว้บ้างก็นับว่าไม่เลว เพราะในบางครั้ง ที่หาอาหารไม่ได้ ก็ยังพอจะเดินไปซื้อในเมืองได้อยู่บ้าง

“ถ้าไม่ชอบเนื้อออร์ค เนื้อไก่ก็มีนะคร๊าบ”

พัดในมือของเด็กหนุ่มคอยโบกพัดกลั่นของเนื้อไปทางรถม้าที่กำลังวิ่งเข้ามาในทางที่ตัดเอาไว้ในป่า

การจะผ่านจาก รัชชา มายัง ฟิลอน นั้นจะมีเส้นทางที่ใกล้ที่สุดคือทางนี้ แต่ถึงจะขึ้นชื่อว่าเป็นเส้นทางที่สั้นที่สุด มันก็ใช่ว่าจะเป็นเพียงการเดินทางสั้นๆไม่กี่ชั่วโมง กว่าที่จะผ่านป่านี้ไปได้มันจะต้องก็ต้องใช้เวลาขั้นต่ำด้วยม้าที่ประมาณสิบชั่วโมงอยู่ดี

“โบราณว่ากองทัพต้องเดินด้วยท้องนะคร๊าบ จะเดินทางไกลขนาดนี้ก็แวะซื้อสักหน่อยสิคร๊าบ”

เขาเกาผมสีเงินของตนเองแล้วพูดต่อไปโดยหวังให้รถม้าที่มองเห็นห่างไปไม่ไกลนั้นหยุดลงมาซื้อ

โดยธรรมชาติแล้วขุนนางซึ่งปกติจะได้แต่นั่งสบายๆอยู่เฉยๆไปวันๆนั้น เมื่อต้องนั่งในรถม้าเดินทางไกลขนาดนี้ ก็จะเหนื่อยอ่อนจนไม่สามารถต้านทานกลิ่นและรสของอาหารสดใหม่ที่ตนเองไม่ได้กินมาเป็นเวลานานๆได้หรอก ดังนั้นการมาตั้งขายโก่งราคาในพื้นที่บริเวณนี้จึงนับว่าทำเงินได้ดีมาก และหากให้บริการที่ดีก็มักจะได้ทิปอยู่เสมอ

“ถ้าคอแห้ง มะพร้าวก็มีขายนะคร๊า- หะ เฮ้ย!”

---กะ ก็เขี้ยวแล้ว

แทบจะทันทีที่เส้นสีขาววิ่งผ่าน น้ำสีแดงก็สาดกระจายตามมา

จากอารมณ์ค้าขายแสนธรรมดาที่ถูกเปลี่ยนอย่างฉับพลันมาสู่กลิ่นคาวเลือด

ก่อนที่รถม้านั้นจะผ่านมาถึงแค่ไม่กี่สิบวินาที กลับมีลูกธนูพุ่งเข้าใส่ทั้งทหารคุ้มกันและม้าเข้าที่หัวอย่างแม่นยำ ถึงอย่างนั้นลูกธนูก็ไม่ได้ปักคาอยู่ที่ศพแต่อย่างใด มันกลับพุ่งทะลุต้นไม้ไปอีกสองต้นอย่างรุนแรงก่อนจะหยุดลง ด้วยความรุนแรงขนาดนั้นทำให้ไม่มีแม้กระทั่งเสียงร้องเจ็บปวดเล็ดลอดออกมาได้ทันที

เมื่อตัวมัลลงไป รถทั้งคันก็หยุดลง ยังดีที่ว่าตัวถังที่มีผู้โดยสารอยู่ข้างในนั้นไม่ได้ล้มลงมาด้วย ผู้โดยสารข้างในจึงน่าจะยังปลอดภัยอยู่ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่น่ายินดีสำหรับเด็กหนุ่มแม่แต่น้อย มีผู้เสียชีวิตเกิดขึ้นแล้ว และเขาก็ไม่ใช่คนที่จะทนดูเรื่องแบบนี้เฉยๆเสียด้วย

“บุก! บุก! บุก!”

เสียงออกคำสั่งตะโกนห่างออกมาจากรถมาไม่มาก พร้อมกับกองโจรเกือบสิบคนที่ลุกขึ้นมาจากท่าหมอบแล้วพุ่งเข้าใส่รถมาอย่างรวดเร็ว

ผ้าคลุมของพวกโจรเหล่านั้นค่อยๆเปลี่ยนสีไปมาเหมือนกับว่ากำลังสับสนอยู่ ก่อนจะกลับกลายเป็นสีแดงสดอยู่บนหลังของพวกเขา

เด็กหนุ่มทำความเข้าใจได้อย่างรวดเร็วว่านั่นคือผ้าคลุมล่องหนซึ่งกำลังเปลี่ยนกลับสู่สีดั้งเดิม และนี่ก็คือสาเหตุที่ทำให้เด็กหนุ่มไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนอื่นกำลังดักรออยู่ใกล้ๆมาตลอดนั่นเอง

กว่าผ้าคลุมล่องหนจะเริ่มทำงานได้นั้น จะต้องใช้เวลาอยู่หนึ่งถึงประมาณหนึ่งชั่วโมง ในขณะที่ตัวเขาเองนั่งชายขอบอยู่ที่นั่นมาเกือบครึ่งวันแล้ว ก็หมายความว่าคนพวกนี้จะต้องดักรอมาตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นแน่ๆ

ทั้งผ้าคลุมล่องหนซึ่งมีราคาแพงมาก, เสือเกราะ และการทำงานอย่างเป็นลำดับขั้นตอนก็เป็นหลักฐานอย่างดีว่าคนพวกนี้ไม่ใช่โจรธรรมดา แต่เป็นทหารรับจ้างที่ถูกจ้างตัวมาเพื่อทำงานนี้โดยเฉพาะ

เด็กหนุ่มสรุปได้เช่นนี้

---ไม่ใช่เรื่องเล่นๆซะแล้วสิ

เมื่อคิดได้อย่างนั้นมือของเด็กหนุ่มก็รีบเอื้อมไปที่มีด

“เห้ย ไ้หนอย่ายุ่งดีกว่านา”

แต่ว่าความพยายามก็ได้ถูกขัดเอาไว้

“อะ อีก...”

เสียงดาบถูกชักออกมาแล้วจี้มาที่หลังของเขา

“แถมัยว่าพวกเราทราบขนาดไหนที่ต้องนอนรอกันนานๆแล้วดันมีกลิ่นเหม็นปั้งลอยมาตลอดเวลา”

“ชะ ชะ ขอโทษจริงๆครับพี่ชาย”

เด็กหนุ่มขูสองแขนขึ้นฟ้าให้รู้ว่ายอมจำนน แล้วพูดต่อ

“พี่ชายเอาเนื้อทั้งหมดไปได้เลยครับ ตะ แต่อย่าฆ่าผมเลยนะครับ ผมไม่เอาไปบอกใครอยู่แล้ว”

เมื่อได้ยินข้อเสนอ ทหารรับจ้างก็เกาคางตนเองพร้อมกับยิ้มออกมา

“โฮ...ข้อเสนอดูเหมือนจะดี แต่โหดทีนะ เผลอว่าพวกเรานะคงปล่อยให้พยานออกไปไม่ได้”

เขาง้างดาบขึ้นฟ้าเตรียมจะฟันลงมา

“ขอโทษนะ ที่พวกเรานะมันมืออาชีพ”

ปากพูดอย่างใดความรู้สึกแล้วฟันดาบไปที่หลังของเด็กหนุ่มตรงหน้า

“...”

.....

....

..

ไม่มีแม้กระทั่งเสียงร้อง เลือดสดๆพุ่งกระจาย ศีรษะของมนุษย์ตกลงสู่พื้นแล้วกลิ้งออกไป

แต่เด็กหนุ่มยังคงมีชีวิตรอดอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ ในทางตรงข้าม เขากลับเป็นคนที่เขี่ยศีรษะบนพื้นด้วยเท้าไปที่พุ่มไม้ พร้อมกับรับร่างไร้ชีวิตของทหารรับจ้างตรงหน้าเอาไว้ก่อนที่จะล้มลงไปก่อดังกับพื้น

“ขอโทษจริงๆนะครับ กว่าจะล่าออร์คพวกนี้มาได้ ผมเองก็ลำบากเหมือนกัน”

มิดในมือของเด็กที่อายุน้อยโขกไปด้วยเลือด

เขาเอ่ยคำขอโทษที่ฟังดูจะไม่ค่อยจริงใจเท่าไร ก่อนจะยิ้มแห้งๆแล้วรีบเอาศพไปซ่อนในพุ่มไม้ พร้อมปาดเหงื่อที่หน้าผากออก

“ฮ่า....ของที่ไม่ใช่แล้ว ผมขอเอาไว้ใช้นะครับ”

เด็กหนุ่มรีบหยิบทรัพย์สินมีค่ามาจากศพแน่นิ่งนั้นรวมไปถึงผ้าคลุมด้วยเช่นกัน

เขารู้ตัวดีว่าหากสู้กันซึ่งหน้าแล้ว โอกาสชนะคงแทบเป็นศูนย์ แต่เพราะชายคนนั้นกำลังประมาทพอดี ชัยชนะจึงพลิกกลับเป็นของตนเองในช่วงเสี้ยววินาที

---แล้วคนในรถละ

เด็กหนุ่มหมอบลงกับพื้นแล้วมองกลับไปตรวจสอบรถม้าคันนั้น

“เข้าประจำที่!”

ทหารรับจ้างแปดคนล้อมรถม้าเอาไว้อย่างเป็นทางการ

“เตรียมเครื่องกระทุ้ง!”

หลังจากได้ยินคำสั่ง ชายคนที่ตัวใหญ่ที่สุดของกลุ่มก็ยกท่อนเหล็กที่สะพายเอาไว้ออกมา แล้วเดินไปที่ประตูของรถม้าพร้อมกับกระทุ้งเข้าไปอย่างรุนแรง

เสียงกระแทกดังลั่นจนเหล่านกบนต้นไม้พร้อมใจกันบินออกไป

ประตูไม่พังกออก ไม่มีแม้กระทั่งรอยเกิดขึ้นด้วยซ้ำ แต่คนพวกนั้นก็ไม่ได้แปลกใจ และเตรียมจะกระทุ้งต่อ

โดยปกติแล้ว รถม้าของพวกขุนนางระดับสูงจะมีเวทย์มนต์เสริมความแข็งแกร่งเตรียมเอาไว้อยู่แล้วเพื่อความปลอดภัย ดังนั้นการจะปล้นหรือลักพาตัวขุนนางนั้นจะต้องมีเครื่องกระทุ้งเตรียมเอาไว้เสมอ

แต่ถึงจะแข็งแกร่งก็อาจจะพังไม่ได้ ถ้าต้องการจะช่วย ก็ต้องรีบตัดสินใจ

---ทำยังไงดีล่ะเนี่ย

เด็กหนุ่มรู้ตัวดีว่าไม่สามารถสู้กับคนพวกนั้นได้แน่นอน ในหนึ่งจะมีมือธนูอีกคนที่ซ่อนอยู่ในป่าอีก

แน่นอนว่าเขาไม่อยากยอมแพ้ ถึงการโก่งราคาค่าขายหรือการขโมยของจะเป็นสิ่งที่เขาทำอยู่บ่อยๆ แต่เขาก็เป็นแค่โจรกระจอก ไม่ใช่นักฆ่า การมีคนตาย ถูกข่มขืน หรือลักพาตัว ไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบแม้แต่น้อย

---แต่เนี่ยจะคุ้มกับการเอาชีวิตเราไปเสี่ยงจริงๆหรือ?

และก็เป็นทีที่แน่นอนอีกครั้งว่า เมื่อจะกระทำอะไรก็ตามแล้วต้องมีชีวิตตัวเองเข้ามาเสี่ยงด้วยแล้ว มันยอมทำให้ต่อให้เป็นคนดีแค่ไหนก็ยอมต้องหวั่นใจต่อการตัดสินใจกันทั้งนั้น

เฟียล ไ่ว้เรามาดูดาวที่น้ำตกนี้กันอีกนะ

เสียงของเด็กผู้หญิงดังก้องขึ้นมาในหัว

วันนี้ลขสนุกจังเลย

เสียงหวานๆที่ยังอยู่ในความทรงจำ

เฟียล ลขหนาว...ช่วยจับมือลขหน่อยได้มั๊ย

เสียงที่คุ้นเคย เป็นเสียงที่เขาคิดถึงมากที่สุด
เสียงเล็กๆที่ตอนนี้ปนไปด้วยความกลัว

เฟียล อย่าร้องไห้สิ ลขนะ...คะ แค่นี้...มะ..ไม่..เป็นไรหรอก

เป็นเพียงแค่เสียงกระซิบที่ฟังเข้ามาในใจ

ตาของเด็กหนุ่มเริ่มชื้นขึ้นจากน้ำตาที่กำลังจะออกมา เมื่อรับรู้ต่อเสียงที่เขายังคงอยากได้ยินมากกว่านี้

ลขจะอยู่กับเฟียล...ตลอดไป..ลขสัญญา ดังนั้น...ดังนั้น...เฟียล..เฟียล อย่าร้องไห้

เสียงนั้นอ่อนแรงและเศร้า แต่กลับดังก้องอยู่ข้างในจนหัวแทบระเบิด

“หยุดนะ! หยุด!”

เด็กหนุ่มไม่อยากให้ความทรงจำนี้กลับมาอีก

“ฮ่า....”

แม้ไม่อยากลืม แต่เขาก็ไม่ชอบที่จะย้อนไปคิดถึงเรื่องนี้อีก

“อย่าไปคิดถึง อย่าไปคิดถึง...”

น้ำตาถูกปาดออก พร้อมกับแวตาที่จิ้งจกกลับมา

“คำสัญญา...”

จิตใจตั้งมั่นและเลือกเส้นทางให้ชัดเจน

--ถ้าช่วยได้ก็ต้องไม่หนีอีก

เด็กหนุ่มสายหัวเพื่อเรียกสติกลับมาแล้วเริ่มวางแผนช่วยเหลือ

คงจะเป็นแผนที่เป็นไปได้แน่ๆถ้าเกิดจะให้จัดการพวกทหารรับจ้างนี้ให้หมดด้วยตัวคนเดียว แต่
ยังโงะชะ แม้การสู้จะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ การช่วยพานี้ก็น่าจะเป็นไปได้อยู่

ดังนั้นเป้าหมายแรกที่ต้องจัดการก็คือพลซุ่มยิงก่อน

เมื่อได้แผนคร่าวๆเขาก็หยิบแวตาที่ไข่มองผ้าคลุมลงบนจากกระเป๋าสีเสื้อของศพข้างๆ

“รวมของพวกนี้ทั้งหมด เอาไปขายที่ก็อยู่สบายไปอีกนานหลายเดือนเลยนะเนี่ย”

รอยยิ้มถูกเขียนขึ้นมาบนใบหน้าเพื่อกลบทั้งความกลัวและเศร้าของตนเอง

“เฮ้ ลองดูชีวิตของแพ่งๆพวกนี้ใช้แล้วเป็นยังไง”

ตัวละครนั้นก็เหมือนจะไปตามปกติ แต่พอใส่เข้าไปแล้วก็พบว่าทุกอย่างเบลอลไปหมด มีเพียงแค่จุดใกล้ๆ
ต้นไม้อยู่จุดเดียวที่มีลักษณะคล้ายมนุษย์ซึ่งมองเห็นได้ชัด

---นั่นคงเป็นจุดที่มีคนใช้ผ้าคลุมอยู่ละนะ

เขาจึงไปที่จุดนั้นพร้อมกับปามิดไปใส่อย่างแม่นยำ

มันเข้าเป้าอย่างพอดิบพอดีแม้ว่าจะเป็นระยะทางที่ค่อนข้างไกลมากสำหรับการปามิดก็ตาม แต่ด้วยการที่
เด็กหนุ่มต้องใช้ชีวิตไม่กี่ปีมานี้ด้วยการล่า ดังนั้นทักษะแบบนี้จึงถือว่าเป็นอย่างหนึ่งที่เขาถนัดเช่นกัน

ในตอนแรกเขาเองก็ไม่แน่ใจนักว่ามันเข้าเป้าจริงหรือไม่ แต่เลือดสีแดงสดที่ไหลออกมาจากบริเวณที่มีด
ปักอยู่ก็เป็นตัวยืนยันได้อย่างดีว่าพลซุ่มยิงถูกจัดการแล้ว

“เสร็จไปสอง เหลืออีกแปด....จะไหวมั้ยเนี่ย ถ้าจะหนี อย่างน้อยก็ต้องทำให้พวกนั้นแตกตื่นก่อน”

เด็กหนุ่มกลับไปสังเกตการณ์ที่รถมาต่อ

“... ”

มันไม่มีรอยเสียหายที่ชัดเจนเกิดขึ้นเลย ทั้งๆที่น่าจะโดนกระแทกไปหลายครั้งแล้ว

ความแข็งแกร่งของรถมานั้นน่าจะจัดได้ว่าอยู่ระดับขั้นหนึ่งเลยจริงๆ เผลอๆแล้วต่อให้พวกนั้นทุบไปสักชั่วโมง ก็อาจจะยังพังมันไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

---รถมาแบบนั้นถ้าเอาไปขาย คงจะเลี้ยงคนได้ทั้งเมืองเลยนะเนี่ย

เมื่อเห็นภาพอย่างนี้ เขาก็เริ่มโล่งใจไปอีกระดับหนึ่งว่าเขาคงจะไม่ต้องรีบอะไรมากนัก แล้วจึงค่อยๆเดินต่ออย่างระมัดระวังไปที่ศพของมือข่มขืน

.....

.....

...

“... ”

---ปาเข้าตาอีกฝั่งพอดีเลยนะเนี่ย

เด็กหนุ่มดึงมิดที่ปักอยู่บนตาข่ายของเหยื่อรายที่สองของเขาในวันนี้ออกมา จากนั้นก็เก็บของมีค่าที่สามารถพกได้ชิ้นเล็กๆมาไว้ในกระเป๋าทางเกงจนหมด

แต่ในบรรดาของทั้งหมดที่เจอแล้วเตะตาเขามากที่สุดก็คือหน้าไม้ขนาดใหญ่ที่ตกอยู่

เขาเข็ดเลือดออกจากด้ามจับแล้วจึงเอามาประทับปาใช้เอง

นี่ไม่ใช่หน้าไม้ถูกๆธรรมดา มันมีแม่กระทั้งกลองบรรจจุณอยู่ข้างล่าง และคันชักที่ทำให้สามารถยิงธนูได้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้นแล้วยังมีกลองมองระยะไกลสำหรับข่มขืนติดไว้ข้างบนด้วย

---โอโห...อย่างนี้ก็ไม่ต้องใช้ฝีมือเลยไม่ใช่หรืง?

เมื่อส่องมองผ่านกล้องไปก็ทำให้เด็กหนุ่มคิดอย่างนั้นจริงๆ

มันมีจุดสีแดงที่ขยับไปทุกครั้งที่มีเคลื่อนไหวที่ ยิ่งระยะที่เล็งไว้มองใกล้ขึ้น จุดสีแดงก็จะถูกปรับอย่างอัตโนมัติ

พูดง่ายๆเลยก็คือใครก็ตามที่มีกล้องเล็งนี้ ต่อให้ไม่เคยยิงหน้าไม้มาก่อน ก็จะสามารถยิงแอปเปิ้ลที่ตั้งไว้ อีกฝั่งของแม่น้ำได้อย่างแม่นยำแน่นอน

---ลาถอยชัดๆ เก็บพวกนั้นได้หมดแน่!

“เฮาสะ ได้เวลาพระเอกออกโรงแล้ว”

แผนการถูกเปลี่ยนในทันใด จากแผนช่วยเหลือด้วยการพาหนี กลายเป็นแผนฆ่าผู้ร้ายให้หมดแล้วเก็บเอาข้าวของไปขายเพื่อความร่ำรวยซะ

ไม่รอช้าอีกไป เขากลับหันใจแล้วยิงนัดแรกเข้าไปใส่หัวของคนที่คุณเหมือนจะเป็นทั้งจอมเวทย์และหัวหน้าประจำกลุ่ม ลูกธนูพุ่งไป พร้อมกับหัวที่กลายเป็นเศษเลือดกระจาย ย่อมคนที่อยู่ข้างๆไปด้วยสีเลือดและความตกใจ

เด็กหนุ่มชักคันโยกแล้วเล็งยิงนัดต่อไปอย่างรวดเร็วใส่คนที่ดูเหมือนจะยังมีสติมากที่สุดในกลุ่มพวกนั้น

ชะตากรรมของชายคนนั้นถูกตัดด้วยเพียงการขยับนิ้วลั่นไกเพียงเบาๆ

“เวอร์แล้ว หัวหน้า! หัวหน้า!”

ชายตัวใหญ่โยนเครื่องกระทุ้งในมือออกพร้อมกับตะโกนเรียกอดีตหัวหน้าของพวกเขา

“หลบ! หลบ! เข้าที่กำบัง!”

ความแตกตื่นเกิดขึ้น และเด็กหนุ่มก็ไม่ปล่อยให้โอกาสนั้นเสียไป เขาชักคันโยกติดลูกธนูนัดถัดไปขึ้นมาแล้วยิงไปที่กลางหน้าอกของทหารคนที่หลบเข้าที่กำบังไม่ทัน

เลือดกระอักออกมาจากปากทันทีที่ถูกลูกธนูพุ่งทะลุผ่านพร้อมกับแหวกหน้าอกเป็นรูขนาดใหญ่

---ธนูบ่านี้ มันช่วยเซ็นเซอร์ภาพหลังจากยิงออกไปได้มัยเนี่ย...บาดตาเหลือเกิน

“นาธาน! ไม่! ไม่! ไม่!”

เสียงสาปแช่งที่ปนไปด้วยความกลัวถูกพูดออกมาจากกลุ่มทหารรับจ้างเหล่านั้น

เด็กหนุ่มไม่สนใจ แล้วชักนัดต่อไปขึ้นมาแล้วเล็งไปที่ชายที่เคยเป็นผู้ใช้ที่กระทุ้ง แต่ว่าตอนนี้เปลี่ยนมาถือดาบยักษ์แทนแล้ว

ชายผู้นั้นยืนอยู่หน้ารถม้าแล้วจ้องมาที่ตัวเด็กหนุ่มอย่างคับแค้น

เด็กหนุ่มสะดุ้งเมื่อรู้สึกได้ถึงจิตสังหารที่รุนแรง แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยิงลูกธนูนัดถัดไปพุ่งไปที่หัวของเป้าหมายอย่างแม่นยำ

“มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอกเพียยยยย!”

ชายร่างยักษ์โหรงอย่างบ้าคลั่งแล้วฟันลูกธนูนั้นได้อย่างพอดี

ถึงแม้จะฟันลูกธนูไปได้สำเร็จ แต่ว่าเศษไม้ก็ยังคงเขี้ยวหน้าไปบ้างเหมือนกัน จึงพอจะหยุดการเคลื่อนไหวไปได้

---เวอร์ละ! ต้องรีบยิงต่อ!

เด็กหนุ่มชักคันโยกอีกครั้งอย่างลนลาน แต่ว่าครั้งนี้ไม่มีอะไรขึ้นมาจากช่อง

“กระสุนหมด...”

สีหน้าจากผู้ที่เคยได้เปรียบก็ถูกเปลี่ยนไปเป็นผู้เสียเปรียบในทันที

“กระสุนหมดแล้วก็เตรียมตัวตายซะเถอะไอ้เด็กเวอร์”

ชายผู้นั้นตั้งท่าดาบเตรียมจะกระโจนเข้ามา ในขณะที่เด็กหนุ่มก็กำลังพยายามหยิบลูกธนูที่วางอยู่ข้างๆ มาใส่เองด้วยความทุลักทุเล

“จะฉีกให้เป้- อะ อัก!”

แต่ชายผู้นั้นก็ไม่ได้พุ่งเข้ามา เขาถูกรั้งเอาไว้ด้วยอะไรบางอย่าง

นั่นก็คือมือที่ชกทะลุออกมาจากภายในรถม้าพร้อมกับควาค่อของเป้าหมายที่อยู่หน้ารถม้าเอาไว้

“อะ อัก แคค-”

มือนั้นบีบและยกค่อของชายที่กำลังคุ้มคลั่งขึ้นจนตัวลอย

อากาศหายใจถูกตัดขาด แต่มือนั้นก็ยังคงบีบแน่นขึ้นไปอีก

“แคค แคค ปะ ปล่อย-”

เขาพยายามจะปลดมือที่กำลังบีบค่อของเขาออกแต่ก็ทำไม่สำเร็จ

“ปล่อยนะ ปล-.....”

กรือบ

“.....”

เสียงแตกของกระดูกดังออกมาจนแม้กระทั่งเด็กหนุ่มที่อยู่ในจุดข่มยิงยังได้ยิน
กระดูกค่อที่ถูกทำลายอย่างทันที ทำให้ไม่มีเสียงใดเล็ดออกมาจากปากนั้นอีกแล้ว

ร่างไร้ชีวิตถูกปล่อยตกลงไปที่พื้น

ชายคนนั้นตายแล้ว.....

นี่คือสิ่งที่เด็กหนุ่มประเมินได้โดยง่าย

“มะ มันมี อะไรอีกกันเนี่ยยยยยยย”

ทหารรับจ้างคนหนึ่งเริ่มเสียดสีจากทุกอย่างที่เกิดขึ้นแล้ว

มือที่ขาวเหมือนหิมะนั้นค่อยๆ กลับเข้าไปในรถม้างัดเข็มเหลือเอาไว้แต่รูบนประตुरถม้าขนาดเท่ากำปั้น

ลมหายใจแทบหยุดนิ่งเหมือนกับว่าภวนาให้การฆ่าหยุดลง แต่เมื่อยมทูตเริ่มออกทำงานแล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดมาหยุดมันได้อีกต่อไป

“คะ เคี้ยก คะ คะ คะ เคี้ยกคะ ฆ่า ฆ่า ฆ่า”

เสียงของผู้หญิงที่คล้ายกับคนเสียสติดังมาจากข้างในรถม้า

จิตสังหารส่งกลิ่นออกมาคละคลุ้งจนแทบจะอาเจียน พร้อมกับประตुरुถม้าที่ถูกพังออกมาเองจากภายใน

ประตูซึ่งถูกทำลายทำให้เกิดฝุ่นไม้คละคลุ้ง ไม่ใช่เพียงแค่นั้น แต่ยังมีหมอกที่เกิดจากมานาที่ควรจะใช้ในการปกป้องรถม้าแตกกระจายออกมาจนแทบจะมองอะไรในบริเวณนั้นไม่เห็น

ถึงอย่างนั้นก็กลับยังเห็นจุดสีแดงสองจุดเหมือนกับดวงตากำลังจ้องไปที่กลุ่มทหารรับจ้าง

“ฆ่า ฆ่า ฆ่า ฆ่า คะ คะ ะสะสะ ตายซะ ตาย!”

เสียงหัวเราะเริ่มดังอย่างบ้าคลั่งพร้อมกับแสงสีดำที่ดังทหารรับจ้างคนหนึ่งเข้าไปในหมอกนั้น

“ชะ ช่วยตัว- อะ อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกกก!”

สิ่งสุดท้ายที่เห็นคือมือของทหารรับจ้างที่กำลังพยายามจะคว้าอะไรบางอย่างเอาไว้ก่อนที่จะถูกดึงหายเข้าไปข้างใน และเลือดที่พุ่งกระจายออกมาจากข้างในหมอก

นักล่าถูกเปลี่ยนมาเป็นเหยื่อโดยสมบูรณ์แล้ว

ไม่ใช่เพียงกลุ่มทหารรับจ้างที่กำลังหวาดกลัว แต่มือของในเด็กหนุ่มตอนนี้เองก็สั่นผวาจนแม้กระทั่งจะหยิบเขี่ย้อนก็ไม่ได้

เขามั่นใจว่าเขาเองก็กำลังกลัวสิ่งเดียวกับพวกกลุ่มทหารรับจ้าง

นั่นก็คือความตาย

“หนี! หนี! เร็วเข้า! คุณบอริยาตายแล้วนะ ไม่มีใครสู้กับพวกนี้ไหวอีกแน่ๆ!”

ทหารรับจ้างคนนึงตะโกน พร้อมกับทั้งข้าวของแล้วออกวิ่ง

เมื่อเริ่มมีคนออกวิ่งหนี คนอื่นๆก็เริ่มออกวิ่งตาม

พวกเขากำลังวิ่งหนีออกมาจากสัตว์ประหลาดในหมอกนั้น

เมื่อพวกเขาวิ่งออกไปได้ไม่ถึงสิบวินาที ภาพที่เห็นต่อจากนั้นก็คือฝุ่นไม้และหมอกมานาที่ลอยออกไป

วิสัยทัศน์ชัดเจนขึ้น มีเงาหนึ่งเดินลงมาช้าๆจากรถม้า

เมด

เสื้อผ้านั้นเป็นของเมตอย่างแนนอน แต่ในตอนนี้นั้นไม่ใช่มีแค่สีดำขาว มันยังมีสีแดงเบื่อนไปกว่าครึ่ง และบนผิวหนังสีขาวนั้นก็มีเลือดติดอยู่บ้างเช่นกัน

มือขวาถือแส้สีดำ มือซ้ายถือมีดสีขาวที่ชะโลมไปด้วยเลือด

ดาสีแดงบอกถึงความต้องการที่จะเข่นฆ่า ไม่มีความปรานีอยู่ในแวตานั้นแม้แต่น้อย

นี่คือลักษณะของเมตติดอาวุธ แม้ทำงานรับใช้ แต่จุดประสงค์หลักก็คือการคุ้มกันเจ้านายของตน

เธอแสยะยิ้มออก

รอยยิ้มที่บีบหัวใจของเด็กหนุ่มและเหล่าทหารรับจ้างไปด้วยแรงจิตสังหารมหาศาล

“ขะอย่างพวกคุณทั้งหมด เตรียมตัวถูกเก็บกวาดเสร็จรียังคะ?”

“...”

นั่นคือคำพูดในแบบมนุษย์สุดท้ายก่อนที่เทศกาลละเลงเลือดของปีศาจจะเริ่มต้นขึ้น

To be continued.....